

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Maximi Tyrii Dissertationes

Maximus <Tyrius>

Lipsiae, 1775

Io. Iac. Reiske Ad Maximi Tyrii Dissertat. XXV. Annotata.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-51022](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-51022)

 IO. IAC. REISKE
 AD MAXIMI TYRII DISSERTAT. XXV.
 ANNOTATA.

7. 8. f. *πλανωμένης. ἀρχὴ δ' αὐτῆς.* redit enim vtrumque ad ἐπιθυμίαν.

pen. *ἀρετὴν*] imo vero *ἀρχὴν*. quoad initium melius rectam metam feriens.

8. 2. si ὑπ' αὐτῶ ad fluvium refers, recte habet. sin autem ad *λειμῶνι*, leg. erit ἐπ' αὐτῶ super prato.

9. 6. non possum facere, quin Davisii scitae et felici coniecturae *προμῶται τοῖς ζώοις πόνας* subscribam. creat, parit animalibus labores in posterum tolerandos, in arando, currendo in certaminibus, venando.

11. 3. f. *ὁ μὲν γὰρ ἐφ' ἡδονῆν.*

6. *τῷδε δὲ τῷ ἔρωτος.*

14. 1. f. *Λεωνίδην.* hic finit sententiam. Agefilao citius principatum heroicæ fortitudinis detulerim, quam Leonidæ. *ἐκείνος μὲν γὰρ ἐκράτει μαχίμων.* nam Leonidas quidem vincebat viros et bellatores strenuos, *ἀμαχώτερος δὲ ἦν ὁ ἔρωτος τῷ βαρβάρῳ.* at multo difficilior oppugnatum fuit amor (aduersus quem Agefilao pugnandum fuit) quam barbarus, (Xerxes, cum quo certandum fuit Leonidæ.)

7. f. *τέτω δίδωμι τὰ ἀρ.*

18. 7. f. *ἀνάγκη τοῖς κατὰ τὸ ἀγνοεῖν.*

13. f. *ὡς δ' ὀπατέρῃ.*

19. 8. malim *προτεθεῖναι* (sine sibilo) non apponi, sed praeponi, praefici.

21. antep. *ξυμφῆν* probarem, si praecessisset *προσφαινόμενος*. Iam vero cum praecesserit *προσφύόμενος*, malim h. l. *ξυμφυῆν* concretionem, coalitionem. sed occupavit hoc iam Marklandus.

pen. f. *ὑπὸ τῆς φαντασίας οἰστρούμενον*, ab opinione vsque ad furorem incitatum.

22. 6. *ἐπισάτω* h. l. est adiectivum, non substantivum.

25. 1. malim *ἐνίστησι*, eiecto θ. desolat, deuastat.

5. *πλαταιαῖς*] imo vero *πύλαις*. nam ad Thermopylas cum Leonida certavit Xerxes. cum Aristide vero, Themistocle et Pausania Mardonius ad Plataeas.

26. 8. *ἄν* videtur delendum esse.

27. 5. cretico adolescenti turpe est, si amat.

31. 1. f. *ἐν ἐπιγράμματι δὲ ἔνδοθεν.*

34. 4. tolle *ἐτεφανωμένος*, vt pravam lectionem v. *πρόξими σφαλ-*

λόμενος, et sic interpunge βαδίζων μεθύων, ambulans vt temulentus, ἄκων σφαλλόμενος, eoque ruens et impingens, sed praeter voluntatem.

35. vlt. aut rursus eiciendum est a Dauisio primo ingestum ἀναμαχέσασθαι, aut deinceps leg. καὶ κατὰ τὸν Ἄν. cum copula.

36. 5. f. ἀνατιθένοι θεῶν πράγμα ἐστιν ἄθεον. τῆτα δὲ πῶς ἐπλημμελες;

12. τι] f. τινι, alicui, aut πη enclitice. *vsquam locorum.*

37. 3. transponenda sunt vocabula κακίστη et ἀβεραισιότατα, ad hunc modum. πῶς γὰρ ἢ ἐν χρήμασι κάλλος, τῶ πάντων πραγμάτων ἀβεραισιότατα, ecquid enim venustatis insit facultatibus, rei rerum omnium inconstantissimae, fugacissimae, maxime fluxae? ἢ ἐν πολέμῳ τῶ πάντων κακίστη, aut bello, rerum omnium pessimae, exitiosissimae, luctuosissimae? de honore si quid inferciendum sit, quod Markland vult, quamquam mihi non videntur auctores semper cola sua numerasse et vbique inter se coaequasse, possit hoc ferme colon inseri, ἢ ἐν τιμῇ τῶ πάντων κενωτάτω.

pen. εἰδὲ μοι λόγοις bene habet. nolim abs te mihi commemorari Aegyptum vt res amabilis.

38. 1. βαβυλῶνα αὐτήν] bene exprimit nostrate, *und Babylon noch dazu.*

39. 5. malim καὶ τὸ πρᾶγμα. etiam rem. h. e. cupiditatem prauam sub honesto amoris nomine laudemus atque commendemus.

40. 5. εἰάν δὲ μὴ] scil. ad rem praeclaram, honestam, formosam vitam feratur, sed ad turpem —

7. aut δ' ἐκλόατος σοφιστῆς leg. (et fort. Epicurus designatur,) aut potius ἐκλόατος ὢν δ' σοφιστῆς, ille sophista, cum quo hic certo, cum sit intemperans et salax, τῇ τῆ φαινομ. προσδήκη. articulus τῇ abesse nullo modo potest.

antep. comma tolle pone ἢδὲ. illud suauē, dulce, iucundum, seu voluptas illa (quasi ad illa acerrima et diuturnissima de voluptate, vt de fine bonorum, certamina respiceretur).

42. 6. ὑποτροφῆς vocabulum Maximus solus pro simplici vsurpat. v. p. 56. 8. vbi est solidus, densus, crassus cibus. sententia est: nisi ipsa alimenta accedant ad ministerium oris ea affumentis, dentiumque mandentium, et intestinorum suscipientium internaque sua officina digerentium, num ergo leg. est προσγινομένης αὐτῆς τῆς τροφῆς. aut πρ. αὐτῆς τῆς ἕξωθεν τροφῆς. recurrit v. ὑποτροφῆ p. 72, 2.

43. 4. τὴν prius tolle.

5. τοῖς Σικελιώταις. cum articulo, vt modo τοῖς Πέρσαις.

45. 6. δὲ est vitium typographicum editionis Londinensis. subiice μὲν.

46. 7. ποιῶν non videtur participium a ποιεῖν *facere*, sed participium a ποιῶν, qui est infinitivus a ποιῶ, repetendum esse. *ei quomodo qualificans*. h. e. quo pacto fingens, quam in formam transmutans.

47. 2. f. ἐν τῇ δεῦρο πρὸς τὸ σῶμα συνεσιῶ.

8. ἢ τῆ καλῆ φύσις idem est atque τὸ καλὸν ipsum. malim tamen hic loci, ut in sequentibus convenientius, ἢ τῆ καλῆ φύσις *effluvis*, *εμπαντιο*.

48. II. malim ὑπεκκύψῃ (sine ε, sed cum geminato κ) ex ὑπὸ et ἐκ et κύπτειν. elapsum fuerit coelo.

pen. ναύτης θαλάττης] haec metaphorice sunt dicta. planis verbis est homo crassus, a voluptatibus animi nobilioribus alienissimus, sed corporis libidinibus foedissimis ingurgitatus et submersus.

49. 3. f. ὡςπερ δ' Ὀδυσσεύς, πρὸς ἀποθρόσκ.

vl. locus hic bene habet. opponit hic Maximus τῷ τῆ κάλλος ἀργυράτω καὶ λιβλυτάτῳ τὴν τῆ κάλλος αὐτῆ φύσιν (vel, ut equidem legi malim, φύσιν.) umbrae veluti pulchri et honesti inefficacissimae et obtusissimae, ipsius (haud imminuti, haud fracti, sed integri et solidi, nam hoc vult *ipsius* dicere) ipsius ergo pulchri et praeclari atque honesti naturam seu effluviū.

50. 3. malim συγγενῶς in adverbio. ea parte mentis humanae, quae natura sua, seu fataliter, informata est congenite cum ipso honesto. h. e. cui per naturam cognatio quaedam et fortis convenientia est cum honesto.

vl. ε' videtur delendum esse. a vocabulis καὶ τὴν μνήμην incipit apodosis huius periodi.

52. 6. malim ἐκπεσῶν.

53. vl. sententia τι repudiat, et aut τῆτό τοι flagitat, aut τῆτό, ut οἱ duae syllabae in pronuntiatione in vnam colliqueant.

54. 8. ἄνωσι] sic stricte ad literam, nil altius meditatione adscendenti. εὐθὺς, statim ut verba audit, ita ad literam accipit, otio nullo sibi permisso profundius in penitiores eorum sententias penetrandi. *So gerade zu. so bey der Erde weg.*

9. κειμένων non ita est accipiendum, ac si significaret κειμένων ἐν ταῖς τραπέζαις, nam paulo post demum imponentur mensis illa fercula, sed κειμένων simpliciter est accipiendum pro ὑπερχόντων. vbi praesto sunt in culina carnes copiosae, et in cella vina, mensis illa fercula vinaque imponere, videtur sobrium et decorum aliquod conviviū indicare. verumtamen verbum διηγείσθαι, quod non solet pro μνήσθαι usurpari, flagitat potius, ut τῷ legatur versu 9. pro τὸ. sic διηγείσθαι ad poetam, Homerum, redibit. Duo vocabula ἐπιθῆναι et ἐγχέαι quamquam ad ipsum poetam referenda sunt, eumque aiunt fercula inferre, et vina miscere,

tamen

tamen nemo tam tardus est, quin statim intelligat tantundem significare, atque si dixisset. eo, quod poeta de magnis copiis apparatusum dapum vinorumque famulos fingit alios fercula carniū, alios crateras vini inferentes, conuiuiaque laudat — eo videtur (poeta) formam depingere conuiuii sobrii et pudentis. ἐπιτιθέναι auftragen lassen, ἐγχέαι einschenken lassen. (nicht selber auftragen, nicht selber einschenken.)

56. antep. f. ὀδίη δὲ, καὶ ἡ ἡδίστη, κισθὴλ.

57. I. f. μελῶν ἢ παραπεμπομένης, vel μὴ παραπ. cum particula infitiantē. non quidem plane transmittentes, vel omittentes has odorum delicias, verumtamen — παραπέμπομαι est amandare, ablegare alio, exterminare.

6. f. ἐπιτεχνήτας. argumenta rixandi captiosa, et subtili arte excogitata.

antepen. ἐπιχωρίῳ] malim simplex χωρίῳ. sin autem nihilominus illud ἐπι seruatum velis, lege εἰδ' ἐν τῷ τῆς φύσεως ἐπι χωρίῳ μένειν —

58. 5. πρὸς] lege περι.

7. pone κομιδῆ adde ἐστὶ.

59. 6. aut τὰ est delendum, quod etiam codices nonnulli omittunt, aut leg. est μιμῆμενοι τὰ ἀληθῆ τραύματα.

vl. ἔλαιον est nominatiuus, πῦρ accusatiuus, valens idem atque φλόγα Xenophontis. περὶ vulgatam si amplectaris, absurda existet haec sententia ὁ νόμος ἐπεγείρει τὸ ἔλαιον περὶ lex oleum igni excitat.

60. 2. ἐνταῦθα] in nostris hodiernis, quae apud nos agitantur, conuiujs, nostrates hi rixatores enarrant verbis copiosissimis, quae in foris et tribunalibus siue a se acta sunt, siue ab alijs agi viderunt.

4. ἐξορχῶνται in praesenti. vulgata lectio vtique seruari debuerat. nam de sui aevi colloquijs inter conuiuandum habitis queritur auctor. id quod etiam v. εἶποι satis indicat. sed ἐξορχῶνται τὰ ἐν ταῖς ἐκκλησίαις leg. in foris et comitijs. videntur tamen in continenti insequentia his repugnare.

8. malim sic legi τὰς ἀγαθὰς ψυχὰς, ἀλλ' εἰ δίκαιοις.

63. antepen. f. ἐφήμερον δὲ τὸ τῶν ἀ. γ.

64. 8. κατ' ἡδονήν] imo vero κατὰ πρόςιν, hactenus quod illa dicit sibi antehac incomperta. opponitur τῇ πρόσει statim ἢ ἀνέμνησις.

10. τίς ἂν εἴη — προσηνετέρα] videntur haec verba historici alicuius esse, memorijs suis de laudibus historiam praefantis, e. c. Thucydidis, aut Polybii potius, quem designare videntur ista πολλῶν καὶ γενναίων λογοποιῶν. historicus πολὺς est ille, qui memorias rerum multis libris perscripsit. possit quoque legi παλαιῶν vetusto, vetustate venerabili.

66. 13. f. τὸν ψυχῆς στρατηγόν.
 73. 1. malim κατετήσατο. in indicatio aor. 1. tum post
 θρέμμασιν est signum interrogationis ponendum.
 4. ἔχῃσι in indicatio.
 vlt. f. ἄφετον [scil. πάσης τοιαύτης δουλικῆς ἐργασίας] ἐν γενετῆς.
 statim a natiuitate, nascitur liber.
 74. pen. προμαχεῖ in indicatio, et σώζει, et συναγωνίζεται, et
 πείθεται.
 75. 3. f. ἀλλ' ἂν ἐρασίδας βρασίδας ἂν ἦν, εἰ γεωργὸς ἦν.
 77. 1. f. θαλάττης ἔδει γενέσθαι.
 2. ὑπολιπόμενοι] imo vero ἐπιφερόμενοι secum efferentes.
 78. 1. f. ἢ γῆ μένει, μένει τὰ φυτὰ, μένει τὰ λήϊα.
 80. 5. post αὐτὸς videtur θεριαιῶν, vel simile quid deesse.
 81. 7. f. ὡς' ἀφελεῖν τὰς πολέμους. si tale quid est agricultura,
 h. e. si haec eius est natura seu vis, vt bella tollat et interimat.
 83. 1. πῶ] imo vero ποῖ.
 84. 4. δέδια δὲ μὴ τοῖτον malim, omisso τὸ.
 85. 3. γίγγεται (in indicatio) recte dant veteres editiones.
 88. 6. f. ἀλλ' ἐπεὶ καὶ τὰτα [scil. τῶ γενεῖ] κοινὸν τὸ δικαίως
 καὶ μὴ [scil. γεωργεῖν].
 91. 2. f. θρασυὺς ὑβριστότερος. insolentior, in contumelias dan-
 das profusior, quam alias effret, si armis haud polleret. recte
 habet ὁ δ' ἀσθενέστερος θρασύτερος. infirmior plus se iactat, magis glo-
 riatur, plus sibi arrogat, quam si nudus effret.
 92. 1. εὐτοχῆ in coniunctio, vt ἄδικῃ.
 8. post προηροσίων deesse videtur δμιλητῆς, aut πρόφιμος, aut
 tale quid.
 95. 5. πεπηγὸς] compactus, quadratus, torosus. in edd. est
 εὐπηγος. num leg. εὐπαγος. bene gelu ferens, aduersus frigora
 induratus.
 6. εὐπνυς] bene respirans, facile, fortiter, longum va-
 lens halitum sustinere, vt homo, cui fortes et robusti sunt
 pulmones.
 96. 1. f. στρατιῶται ὡς ἔτυχεν δπλαζόμενοι. arma induentes,
 quae casus tum et festinatio obiiciebant. nescio quoque, an post
 στρατιῶται addendum sit αὐτοσχέδιοι. milites subito et a forte for-
 tuna atque necessitate creati.
 97. 8. τὰ ἕτερα] scil. τῶν Ἀθηναίων στρατιωτικὰ. si huic Mara-
 thonico, de quo hic ago, exercitui compares eas copias, quibus
 Athenienses vsi sunt temporibus insecutis.
 8. πλείους] imo vero πλείους.
 102. vlt. f. καὶ τῆς ἀετῶν κλαγγῆς. vel potius sic: τῆ βρυχηθμῆ
 τῶν λέοντα, καὶ τῶν ἀετῶν τῆς κλαγγῆς.
 103. vlt. f. λογισμῶς, οἷς [puta τοῖς πολλοῖς] ἀπόκη. non secun-
 dum

dum opiniones multorum, quibus multis sufficit ad laudandum alicuius λόγον intelligentiam et facundiam.

104. I. num εὐτολος *expedita*, vel potius εὐτροχος *volubilis*. Sed in his duobus, αἷς et εὐτροχος, Marklandus mihi iam praevenerit, ut nunc demum video.

105. vlt. f. εἰ νεμεσῶ αὐτὸν τὸ τῆς ἡδονῆς παρατρέχον ἐπαινεῖν. aegre non fero eum laudare voluptatem auditionis cito praetervolantem. aut sic, ad eandem sententiam, εἰ νεμεσῶ, εἰ τῆς ἡδονῆς τὸ παρατρέχον ἐπαινεῖ. in indicativo.

106. 4. f. λέγε δὴ τίνας.

108. I. post ἀφοφιστὶ non punctum plenum, sed dimidiatum, seu coli, signum ponendum est. nam arctissime cum ὑποφερόμενος cohaeret versu 5. μετὰ τῆτο. caetera sunt modo parentheses interiecta.

8. f. καίτοι ἤδη ἰατρὸς.

109. pen. f. συνισάμενον. assistentem, adstantem, ut commilitonem in acie latus tuum tegentem.

110. I. loco posterioris ἐν malim ἐπὶ. ἐπ' ἀμφιβόλῳ.

111. I. in primis et modis omnibus probo felicem Marklandi coniecturam τυρταῖς, sed deinde malim οἷα καὶ ἔτι σάλπιγγος ἐνεργετέραν ἐγείρη ἀρμαῖαν, ἐν μέσοις τοῖς ὀπλίταις ἐντεταμένη (α τείνειν.)

112. 5. malim καλὸν in neutro. ut subaudiatur, non praecedens ἐρανδός, sed insequens θεάμα.

114. I. f. ταῦτ' εἰ πειθομαι.

115. 2. αὐτὸν] viderur indicare, ipsum Maximum quoque titulos disputationibus praescripisse.

3. sic distinguo. λογον. τίνα μέντοι; at quodnam numen.

118. 4. f. ἴδιον δὲ ἐκάστοις τὸ σχῆμα τ. λ.

119. 7. f. ἀποχ. τὸ τῆς ἀρετῆς.

8. τῆ γένεος] scil. τῶν φιλοσοφῶν.

125. pen. f. ἐν συντέταγμένον.

vlt. f. φιλοσοφίαν ἐν εἰς ζῆλον.

128. vlt. malim ἐξενέγκασθαι.

136. 6. τιμωρεῖ (in actiuo) τῷ γάμῳ, succurrit matrimonio suo. ulciscitur iniurias ei oblatas. Non in medio, sed in actiuo usurpatur τιμωρεῖν τι cum datiuo hoc sensu opem ferendi.

137. 4. f. τὴν ἐκάστῃ (aut ἐκάστῳ) χρεῖαν.

140. 3. praestabat vetus lectio, ἔκ αὐτὸν ἦλιον, et pari pacto

p. 142. I. seruari debuerat τι.

142. 14. f. ταύτην τὴν καλὴν.

143. vlt. f. γεωργῶν ἀροτῆς.

145. 5. δυσανάκλητον bene habet, et melius, quam quicquid ei suffecium eunt. nam δυσανάκλητον (ab ἀνακλᾶσθαι) hoc vnum significaret tantummodo, plebem non posse, magnis cladibus percul-

perculsam, solatio rursus erigi et a desperatione ad constantiam reuocari. Verumtamen, quamquam Maximus utique hoc etiam non exclusum voluit, aliud quid tamen adhuc intendit, scil. populum a magnis acceptis cladibus interdum non solummodo animos deiicere, sed etiam iracundia in auctores mali tanta exardescere, vt inexorabilis, irreuocabilis ad aequitatem et lenitatem bonamque mentem, sed rabie ardens, innocentes, quin etiam optime meritos homines supplicio indignissimo afficiat, vt τὲς δέκα σὺν Θρασύλλῳ, qui oborta immani procella undis mersos colligere non potuerant, tametsi mari victores facti. Hic non competit δυσανάκλητον, sed solummodo δυσανάκλητον. vt dat vulgata recte.

145. 6. Pericles, Aristides, Socrates, Nicias, sunt exempla virorum bonorum et sapientium, qui non alia patriae suaderent, quam salutaria. Quibus quatuoruiris multo plures alios malos, consceleratos, furiosos demagogos opponit. Est igitur haec sententia. Qui populus, a bonis et probis et bene consultis consiliatoribus destitutus, in potestate improborum est, ab eoque regitur, eum populum necesse est in praiceps ferri ab insania suorum rectorum. Reddas initium huius sententiae ferme sic. Athenis vbi Periclem fatalis necessitas eripuerit, Aristidem furor plebis in exilium egerit, Socratem infamis cicuta peremerit, Niciamque fatale infortunium toto cum exercitu castris emigrare certamque in pestem ire coegerit; contra vero Cleonem —

ult. f. τυραννίδας in plurali.

147. 6. αὐτῇ] scil. ἀρετῇ. γέγονεν] scil. ἐπιστήμη. quis scientiam reddiderit virtutem? seu quis scientiae naturam cum natura virtutis mutarit, *wer die Wissenschaft zur Tugend gemacht hat?* ἐκεῖνο γάρ] scil. ἡ σοφία.

148. 1. f. ἢ τέχνην τεχνῶν τὴν τέχνην λέγε, ἢ δ' ἐπιστήμην ἐπιστημῶν τὴν ἐπιστήμην λέγε, ἀλλ' ἀπαλλάγητι τῷ ἑτέρῳ μέρει, amoue, omitte alterum casum, genitiuum puta, τεχνῶν et ἐπιστημῶν. appella nude artem artem, et scientiam scientiam, sine vlllo adiuncto.

7. f. sic leg. ἐπιστήμην ἀρχεῖν βέλει βίῃ καλῇ; tunc scientiam esse ais magistram vitae honestae atque probandae? respondet alter οὐ. Neutiquam placet. οὐ tene, neque cense precipitanter ἐκ esse legendum, quia vocabulum sequitur a vocali incipiens. Non sic solent. οὐ (sine κ) in eiusmodi re vsurpant. ἀρχέτω λόγος. pergit idem dicere. dominator ratio. Iam redorditur philosophus aduersarium sic vrgere. λόγον ἀρχεῖν βέλει; ergo vis rationem dominari?

149. 3. f. ἀπὸ τῶ ἐπὶ τοῖς ὅλοις ἐπὶ τὰ ἔσχατα. ἀπὸ τῶν ἀρίστων ἐπὶ τὰ φ.

ult. f. ὅ τι πέρ ἐστι, quicquid tandem est illud θεῖον, quaecumque

que tandem est huius diuini numinis natura, siue νῆς, siue scientia, siue ratio.

150. 7. malim τῶν θεωρηματικῶν ἀριθμοῖ.

152. I. malim συντρεφομένη. ad praeclara omnia amor et animi propensio, vna cum temporibus vel annis crescens, gliscens, et quasi coadulescens, et connutrita.

153. 4. αὐτῆς bene habet. redit ad ψυχῆς. qui fit modus ei, menti, medicinam administrandi.

154. 3. aut διέτη (in aor. 2.) aut διέτησε (per κ) in perfecto. *distulit.* (non *diuulsit.*)

155. 7. f. ἐπὶ τὸν λόγον φέρων; quid affert nobis ad hanc disputationem faciens. φέρε ἴδω —

IO. malim διαταράξειεν in optatiuo, vt respondeat praemisso ὑποδύσαιο.

II. αὐτὸ τῆτο ἐκαλλῆμεν ἄν, πῦρ. et paene toti massae permixta labes, nostri corporis naturam conturbauerit, vt ederet motus naturae morbi conuenientes, eumque corpus ad modum penetraret, quo ferrum penetrat ignis, nonne affectionem hanc, non adscito nomine πυρετὸν *igniculum*, sed hoc ipso eodem nomine πῦρ *ignem* simus appellaturi?

156. antep. aut τὰ χρώματα τὰ ἐν ὀφθαλμοῖς leg. est, aut τὰ χρώματα τοῖς ὀφθ. colores, qui sunt in oculis, aut colores veniunt oculis eminus.

157. 2. debuerat vetus lectio ὡς καὶ feruari.

158. I. I. καὶ αἱ διὰ πέναν τρυχώσεις immodicae corporum castigationes et exinanitiones per famem a paupertate imperatam. καὶ αἱ διὰ πένθη ἀκομισία, et sordes, atque illuua cum luctibus coniuncta.

4. Dauisus, in aliis multis male nasutus, vbi eum suo pruritu nouandi temperare par fuerat, sine vlla cunctatione hic ex δτιῶν deleuisset vltimam literam, et δτιῶ vel δτιῶ quatuor literis dedisset, si gloriae suae studuisset. *nihil non.*

9. καὶ τῆτο μὲν ἐνταῦθά μοι ἔσω [id est ὑποκείσθω] ἀποπεφασμένον. hoc mihi hic loci quidem, h. e. hoc tempore, nunc, esto demonstratum, h. e. sumatur velim pro demonstrato, quamquam demonstratum non est, et alio loco postulanti demonstrabitur.

159. I. f. ταύτην δεινὸν τὴν τέχνην. hac arte pollentem.

7. postterius καὶ delendum esse Marklando prorsus assentior. reliqua bene habent, modo quod viri docti, interpretes (id quod ex eius interpretatione constat) et Marklandus modo dictus ordinem verborum, vulgo sic dictam constructionem non obseruarunt; quae constructio haec est. τὴν εἶδεναι πρὸς τὴν ἀγνοίαν δοκῶ μοι τῆδε διατήσσειν. videor mihi litem, quae est scientiae cum inscitia, hac ferme ratione disceptaturus esse. quod

quod si καὶ posterius versu 7. tamen seruari velis, addendum ei erit siue ὡς, siue ὁμῶς. vt legatur, πίσεως καὶ ἀπίστιας, καὶ ὡς [vel καὶ ὁμῶς] πρὸς ἀγνοίαν.

160. 6. f. ἔχ, ὀπότερον ἂν τοῦν μεροῖν μὲν, θάτερον δὲ ἔ, vel θάτερον δὲ μή.

162. 4. πίνε; Marklandi probo. verum reliqua eius ad h. l. qui vitio vacat, adscripta repudio. quid iniiciebat sophistae ista vincula? quid cogebat eum eadem exempla e praemissis repetere? non licebat volenti, exempla superioribus alia noua, non minus conuenientia, sufficere? Pudeat nos puerilitatis, aut subtilitatis vmbra sophistici ludi dignae, auctores veteres in eiusmodi fidiculas contrudentis.

vlt. sic legi et distingui velim, ad ductum Dauisii et Marklandi, paulo tamen aliter, atque illi. ἢ τῆ ὄσει; aut quid putas? quid tibi videtur? ὁ Σαρδ. ille Sardanapalus corpus habens locis paene omnibus coloribus et aromatibus illitum et pictum. nam ἐντέτριμμένος vtique cum Marklando leg. est, ab ἐντετριβασθαι coloribus illita habere supercilia, palpebras, labia, tempora, auriculas, nares, vngues digitorum pedumque. nam orientales nudipedes incedebant.

163. 4. post εὐδαιμονίαν adde ἔ solitarium, per se plenam efficiens et perfectam sententiam. Nequaquam. tum pergit ἔ γὰρ δὴ κακοδ.

vlt. malim ἐπὶ ταύτην σπεύδων [scil. τὴν εὐδαιμονίαν.]

164. 3. nihil deest, neque hic, neque postmodum. καὶ ὅτι hoc respondet alterum καὶ ὅτι versu penult. quod ibi verbotenus non legitur, at re tamen. comminiscere enim Sophistam sic verba struxisse, καὶ ὅτι Πισειδῶν, ὁ παρ' Ὀμήρου διὰ ὁμοίως τιμώμενος, παρ' αὐτῷ πληγὰς ἐλάμβανεν. Xerxes cum Ioue videtur de felicitate contendisse, tantum eius modum videbatur sibi adeptus esse, non eo solum, quod Asiam cum Europa ponte nauali interiecto copulasset, sed hoc quoque, quod Neptunum, ab Homero Ioui aequiparatum, verberibus cecidit. Haec nemo non intelligat. atqui vulgata non minus plana est. cur ergo quod a solita dicendi ratione discedere, et concinniozem ei, aut saltim quaesitiozem ei praehabere visum fuit, reprehendamus, rem in laudibus potius numerandam.

167. 5. ἐξάνεστησεν αὐτὸν ἢ εὐδαιμονία] primum vocabulum Stephano debetur. sed sententia loco non conuenit *expulis eius felicitas*. o macram et ieiunam sententiam. Hanc potius loci ratio postulat ἐξέστη [aor. 2. ab ἐξίστασθαι] αὐτὸν ἢ εὐδ. denitabat secunda fortuna et fors beata Philippum. ἐξίστασθαι τινος hoc sensu vsurpatur, non ἐξάνεστασθαι. quanquam fateor, hanc lectionem ἐξέστη, quantum cum sententia optime congruit, ita rursus a vestigiis

stigiis vetustarum mendosarum lectionum, quae sunt in libris, enormiter abhorrere.

167. 7. num ἐπεραιῆτο simplex in imperfecto.

168. vlt. malim sic legi: ἐς οὐκείρου ἂν τις τῆτο ποιῶντας, ὁ ποιῶντες ἢ ἂν λάθωσι. quos commiseretur quis ea patrans, quae patrans in occulto vel ignoti non facile maneant.

169. 6. θαμβῶν] num ἰάμβων. satyrarum.

173. 6. f. τῆτο πολέμους συνταράττει.

177. pen. f. ποιῆσα, aut alias sic leg. (πολλὰς γὰρ καὶ αὐτῆ δῆμους ποιῆ καὶ νομοθέτας μύριους) διασπᾶ.

180. 3. ἀπλῶν] f. ἀπλιον plumis carens.

181. 5. τὰ σώματα] malim τὰ καύματα.

7. εἶνοι] malim ἰένοι.

182. 4. ἀπετέμοντο. inter sese diribebant, ab ἀπό, non ab ἐπί.

184. 2. f. τοῖς πλησίον, iis, qui circum se sunt, familiaribus.

antep. f. ἀνανάκλητοι, vel si maus ἀνανάκλητοι. non reuocabiles, aut non recuperabiles. multi enim desperabundi vitam ipsi sibi eripiunt.

187. vlt. f. καὶ κυριτωμένον. sese mutuo arietantibus, cornu-
petentibus. aut καὶ φηγγυμένον.

189. 7. f. σιτίω deest post διεθρήνημένο. verum mirifica applicatio limae ad alimenta. atqui talibus redundat Maximus.

vlt. f. ἀλλ' ἀπολείπασα.

193. 8. malim αὐθαιρέτε. in genituo.

194. 6. f. ἐκασίς.

7. ἀγαθῶν] quatenus deligit, in bonis habet. mala tamen reapse cum sint, aut certe in malum vertant, malim κακῶν, sponte delectorum malorum.

195. 2. illa verba ἐκὼν ἢ — ἴσασσι dicit adhuc idem, qui versu 1. τὴ φῆς dixerat. sed tum leg. erit ἀπρεπῶς indecore, turpiter. quid ais, Socrate? ἐκὼν εἴκεις num sponte tua cedis? ἢ πρὸς ἀκασίς τύχας ἀπρεπῶς ἴσασσι. an confurgis vel stas in acie, vel dimicas aduersus casus inuoluntarios indecoro cum gestu?

198. 1. f. διαλεγόμενος ἐν Διός.

3. ἵνα πείθῃ in tertia singulari actiui, vel potius expuncto ἵνα, πείθοντα in accusat. particip. vt ad τὸν ἀττικὸν ξένον redeat. quod si sumas, parenthesis a καὶ γὰρ αὐτῷ incipienda, finiet in v. νόμους. et tum statim sequetur πείθοντα τὸ κρ. γ.

199. 6. λέγεις vulgata erat seruanda.

202. 5. sine dubio τῶν αὐτῆς, scil. πόνων, seu ἐπιτηδευμάτων, seu ἔργων. de studiis suis vnicuique conueniens pensum distribuens. αὐτῆς redibit ad φιλοσοφία, sin autem αὐτῶν seruetur, quod cum ἐκάσῃ cohaerebit, tum τῶν prorsus erit tollendum.

204. 6. οἴκοι] domi, in montibus, et syluis, vnde venerat illa

illa agrestis et pastoritia musica. nam homines ipsi e saltibus in oppida descenderant, et ciuiles facti erant.

205. 4. post ἀρότις videtur πεπαυμένοι deesse, finitam esse. aut finita aratione, vt sic legatur ἄρτι ἀμητῶ καὶ ἀρότις πεπαυμένοι, πεκοιμένοι puluere obfiti.

6. f. τέχνην ἀχαρίτη χάριτος artem oblectationis iniucundae, aut ingratae, quae nullam post se gratiam penes auditores relinquat, nullum bonum fructum edat.

10. ψυχὴν] malim φυλὴν. nam Athenienses per φυλὰς erant distributi.

207. 2. si αἰνίττεται (in indicatio) seruatur, quod equidem malim, pro ἄσκει leg. erit, non quod viri docti volunt δοκεῖ in indicatio, sed δοκεῖν in infinitiuo. notissimus est atticissimus ἐμοὶ δοκεῖν, pro, vt mihi videtur.

ib. ἐλικῶνα] quasi circulum, orbiculum.

vl. φανωτάτω καὶ μουσικῶ πυρὶ.] mirifica compositio. ignem lucidissimum intelligo. musicum, parum. Sed sententia necessario postulat musicum, quicumque ille est, quod homo platonieus melius dixerit, quam ego. lucidissimus ignis, seu lucis mentio, quid hic sibi vult, vbi de suauitate concentus agitur? lege ὄνομα εὐφωνοτάτω καὶ μουσικῶ (vel, si mauis μουσικωτάτω) πυρὶ.

208. 1. ἴσσα vitiosum est. lege aut ἔσα, aut ἰδίσα sudans, aut κάμνεσα laborans.

vl. lege συστράτηγος. adiutor imperii militaris gerendi.

209. 2. omnia huius versus bene habent. ad τῶ μέτρῳ subauditur τῶ προσήκοντι. est aduerbiale, idem atque συμμέτρος.

210. 4. par fuerat Dauisium et Marklandum hic in potestate Scaligeri esse, qui solus hic verum vidit. Sed repudiarent, nempe, quia sententiam eius non videntur percepisse, quae haec est. hoc est illud reapse et planis verbis dictum, quod alias fabulae inuolucris tectum sic effertur, ab Orpheo quercus et fraxinos esse saltibus deductas; quam fabulam commentis assimilabant inanibus corporibus crudum et ferum, quod moribus ineffet istorum barbarorum, qui se ab Orphei modulis duci paterentur.

211. antep. ἐν χορῆ νόμος.

212. 9. f. πάντῃ ταχέϊα γὰρ.

213. 4. num ἀπολειμμένην.

6. f. τὸ φαῦλον, aut τὸ φαυλότατον. scil. μέρος τῆς γεωμετρίας. αὐτῆς, quod ad τὸ φαυλότατον esset subaudiendum, demum versus 9. sequitur, quod illinc tacite huc quoque est pertrahendum.

penult. dele τι.

215. 1. probò vtique Schotti εἴχετε, tamen δὲ praecedit. talibus appellationibus, seu alloquiis, numeri saepe alternant, quae

quae res est nota. Alias si εἴχετε probari nequeat, etiam ὑμῶν cum σοι foret mutandum. Sed bene habet ὑμῶν, nemoque id reprehendit; et nihilominus tamen illinc relabitur Minerua sophistae in continenti ad singularem. εἰ δ' ἀπιστεῖς, πείρα μάθε. talia si qui miretur, aut de iis dubitet, necesse fit eum oratores nullos legisse, nullosque poetas.

215. 6. lego τὸτό σε τὸ ὄχημα. hoc te vehiculum, mi homo.

vlt. f. ἢ ἐκεῖνη ἢ θεὸς αὐτῆ, ἢ Ἀθηνᾶ, λεγέτω. Ἐκεῖσε βλ. aut aliud aliquod numen, aut ipsa illa Minerua rursus dicit. Nam infrequentia quoque Mineruae tribuit sophista.

216. vlt. cur importuna et molesta iterantur, mero impellente nouandi pruritu, et coeco amore codicum tuorum, h. e. tui, (nam codices tuos inculcans praeter ius et fas, te putide iactas.)

219. I. f. ἀποκρίνεται γὰρ ὁ Δημοδοῦ. respondet nempe Demodocus. Excusat sophista Homerum, seu Demodocum, inconsentanea dicentem more hominum plebeio similibus modis loquendi.

222. 8. in lectione Harleiani videor mihi hoc indicium, vel hanc admonitionem cernere, αὐτοῦ melius esse, quam αὐτῶ
ε κ.

scripserat librarius sic αὐτῶ ἢ σοφία. quod significabat αὐτῶ κάλλιόν εἶναι. verum non intelligens, locum corrumpebat εκ inferciendo.

224. antepen. videtur h. l. ad hunc fere modum emendandus et integrandus esse. καὶ διανοίξαι εἰδισμένῃ (in datiuo sing. gen. foem.) φιλοσοφῆσι, σκοπῶμεν, αὐτὸν δὲ τὸν ἡγεμόνα πρώτον. illos e Lyceo (Aristotelicos) et Academicos, qui non in fabulis, — sed in dictione populari et in sententiis contritis philosophantur, et primum quidem eorum principem, Socratem, sic ferme.

225. 8. αὐ] I. οὐν.

9. ἀνδρισματα bene habet, significans, liberae, apertae, ingenuae tuarum verarum sententiarum, planis verbis et factis haud ambiguis professiones. ἀνδρίζεσθαι est, more boni viri fortisque, se fidentis, neminem metuentis (nam metus dissimulationis magister est) bona fide verbis veros animi sensus expromere. gerade heraus, frey von der Brust weg reden. v. p. 281. 4. et 6. vbi ἀνδρίζεσθαι et γυμνῆ τῆ κεφαλῇ λέγειν; nudo, aperto capite, vt loquentem noscitare queas, velut aequipollentia ponuntur.

ibid. ὅπως ἂν τις αὐτῶν ἀποδέχηται] subaudi μάλλον. sententia loci huius perobscuri haec videtur, quae si reapse sunt ingenuae veraeque professiones tuarum sententiarum, hoc faciliorem fidem inueniunt. ad verbum sonat: quo nempe quis eas [hoc magis, hoc libentius, hoc promptius] accipiat, h. e. ad animum suum admittat.

226. vlt.

226. vlt. f. ἵνα μή μοι προφέρης.

227. 3. l. προθείς, sine σ in prima syllaba. proposita in medio ea parte virtutis, aut eo genere virtutis.

4. post ἔργα videtur ἐπίταυται, aut simile quid deesse.

5. punctum muta commate. nam φᾶδι cohaeret cum προθείς versu 3. ad quaestionem propositam illo de genere virtutis, quo pollentes homines sciunt res humanas bene gerere, responde et pronuncia, vtrum vlli homini obueniat diuinitas, nulla intercedente disciplina.

229. 10. κληροχεῖ, qui fortem accipit, aufert, κληροδοτεῖ, qui dat, impertit. deus κληροδοτεῖ, homo κληροχεῖ. lege ergo κληροδοτεῖν.

pen. λυμανεῖς] detrahe vltimam literam, et habebis λυμανεῖ, quod atticis idem est atque λυμανῆ vulgare, secunda persona sing. fut. i. medii: λυμάνομαι, quod solummodo in medio vsurpatur, non in actiuo.

vlt. f. εἰ δ' οὐκ αὐταρκες, οὐδὲ τέλειον. εἰ δὲ μήτ' αὐταρκες, μήτε τέλειον.

230. 8. f. ἔχει πάντα τὰ ἀγαθὰ, καὶ τὰ τελεώτατα ἔχει.

pen. f. ἀλλὰ μὴν, εἰ οὐδὲν ἄλλο ἀνθρώποις ἀγαθόν, ὃ μὴ παρὰ θεῶν ἔρχεται, τίς ἔν τρόπον ἀρετὴ παρὰ θεῶν ἔρχεται. nihil in h. l. vitiosum erat, praeterquam, quod ei deerat, a me additum, et quod male distinguebatur. Sententia haec est. Hominibus si nullum est aliud bonum [aliud dicit respiciens ad virtutem, nullum aliud etiam praeter virtutem bonum] quod non a deo ad ipsos proficiscatur, eoque in confesso est, etiam virtutem cum reliquis bonis hominibus a deo contingere; cur ergo de virtute singulariter obseruatur, eam a deo dari? cur imprimis virtus θεόδοτος appellatur?

231. 6. f. ἐπλεονέκει (in imperfecto) εἰ ἐν πλημύρα ἀγαθῶν. non in abundantia bonorum.

234. 7. constructio postulat προσαναγκάσαντος, ob praemissum περιήσαντος τῆ δαίμονις αὐτῷ. v. p. 233. vlt.

235. 9. f. τόνδε τῶν τῆ βίη πάγων — hunc Iupiter vitae molestiis eripere non potuit? [aut non potuisset?] οὐ. nequaquam. [potuit enim vero] ἀλλ' ἐκ ἤθελεν. sed noluit.

238. 1. f. ἐν τῷ ἀναντιστάῳ, in inaequalitate ponderis.

5. dele καὶ postterius.

7. πολὺ γεωργικώτεροι] lege vno vocabulo πολυγεωργότεροι, qui multo etiam latius arant. in compositis γεωργός vsurpatur, non γεωργικός. et praeterea multum differunt horum daum significatus. γεωργός est arator, possessor fundorum, γεωργικός callens scientia rei rusticae.

antep. σχολίους lege.

239. 2.

239. 2. recte hic locus habet. ἀντεξετάζει significat ορροπαί. παρωσάμενος, ratione nulla habita, vel censu excludens.

240. 1. f. ἀνεμέσητον.

242. 1. f. τὰ τέως παρερημοσμένα vno vocabulo.

245. 4. f. ἡ Πελοπόννησος αὐτή, εἴτα Ἴσθμὸς, εἴτα Μέγαρα. et tum Megaræ proxima erat Eleufis. hunc ordinem esse restituendum, non situs modo locorum, verum etiam proxime insequentia docent, vbi docet, qui Megaris fit, h. e. qui proxime Eleufine abfit, eum perinde nondum initiatum esse, quam qui in Peloponneso fit, h. e. qui ab Eleufine quam longissime abfit.

vl. malim ἀπάτοι.

247. 1. f. σπεδῆς μᾶλλον ἄξιος.

6. accusatiui hi, qui ob insequentia πράγματα ἡδοναῖς μ. ἢ ἀγαθοῖς συμμετρεῖσθαι (sic in composito malim) πεφυκότα feruandi videntur esse, (nam alias vtique si τῆ τῶν μὴ ἀγαθῶν φύσει, rebus, natura non bonis, debeant conuenire, cum datiuus, ὑγιεία, εὐμορφία, περιβολῆ etc.) quid ergo? num ad εὐμορφίας, vel ad talem alium quempiam accusatiuum, addemus καμπῶν, vel simile quid?

vl. μυστηρίων] hic deest μετεδίδα. nam μετέλαβε profecto e praemissis tacite repeti nequit.

249. 5. malim εὐτροχώτερον. melius, splendidius, amabilius rotundatum.

250. 6. probo Marklandi ἀπάντων, quod et mihi in mentem venit, vt prorsus necessarium, sed deinceps suspicor leg. esse ἄλλοις ἄλλας κλήσεις (in accusat. plur.) θεοῖς.

253. pen. f. πότρεα κἄμοι ὑπέρ.

254. 1. πρὸ τῶν ἄλλων] scil. δικαστῶν.

3. ἢ prius delendum, postterius, quod versu 4. legitur, cum ἦν est mutandum. Si minus ego bonum sumsi, et alterum, quod ego dedi, bonum quoque fuit, fuit bonum istud, quod sumsi, minus altero bono, quod prodidi. et tum post μείζονος erit punctum figendum.

antep. sic distingo et lego: ἀλλ' ἀμφοτέροις καλῶς ἔχει ἀμφοτέρα. ambo nos, Diomedes et ego, contenti sumus permutatione nostra, quia dedimus ambo, tam aenea, quam aurea arma, paria pretio, si voluntatem et affectionem cuiusque spectes, quamquam ratione materiae valde vtique sunt imparia. ἐν τῷ ἀνίσω τῆς ὕλης ἰσοστάσια (in nominatiuo plur. gen. neutrius) δοθέντα. id est δοθέντα κατὰ τὴν γνώμην, ὡς ἄλλοι ἀλλήλοις δῶρα διδόασιν ἰσοστάσια τῆ ἀξία.

256. 10. ἀφαιρέσει bene habet. est secunda persona fing. fut. 1. medii, more attico, pro ἀφαιρέσει.

257. 3. malim μὲν abesse.

258. 3. καλλίων] quam scil. Menelaus.

258. 9. lego δικασῆ γέ σοι. id est ἐπ), vel παρὰ σοί γε δικασῆ
 ὄντι. iudices tu quidem certe sic, tu si iudex sis. ἀλλ' ἀπολειπόμενος
 — atqui si statuamus, Achilli Nireum forma cedere, consequetur,
 Nireum foeditate Therisitae parem esse. Quid ita? statuis, vnam
 esse solummodo pulchritudinem, h. e. vnam gradum, quem
 qui non attigerit, ei denegas pulchritudinem. Is ergo turpis est.
 Nireum negas ita pulchrum esse, vt sit Achilles. Ergo Nireus
 turpis. Verum in turpitudine rursus nulli sunt gradus. Ergo
 turpis idem est quoque Therisites, h. e. turpissimus. Ergo Ni-
 reus est penes te Therisites.

260. 3. πείθω δέ σε bene habet. Verum videor mihi te par-
 tes in meas haud esse traducturus, neque tibi prauam tuam opi-
 nionem de paritate bonorum et malorum omnium erepturus,
 κελεύων (sic legi velim versu vltimo pro ἐθέλων) tamen si praeci-
 piam, similia cum similibus ita comparare, vt per inaequalita-
 tis euidentiam tibi constet, vtra in parte praestantia, et in vtra
 defectus atque inferioritas sit. Cur autem tua mihi inuicta vi-
 detur esse pertinacia? Nempe tam absurdus es, vt ipsam adeo
 bonam valetudinem eandem esse in omnibus corporibus
 autumes.

261. I. τὶ δέ] ecqui autem possit simplex id esse, quod
 nullius non rei impetui et offensionem pateat.

2. nam corporum naturae cum sint multo, quam mentium,
 multipliciores, fit, vt bonae valetudini corporum multo plures
 sint mensurae, quam bonae valetudini mentium.

264. 3. καὶ πῶς] ecqui? latinismus est. καὶ neque redundat,
 neque delendum est.

265. II. f. συγκεραμμένης in genitio.

266. vlt. locum hunc difficillimum, cui nonnulla deesse
 videntur, sanare nequeo; hoc interim admonendum duco, aucto-
 ris ea si fuisset sententia, quam Markland ei tribuit, soloece
 dicturum fuisse καὶ οἴχηται ὄρση. nam debuisset tum dicere καὶ
 φέρεται ὄρση. οἴχεσθαι nusquam de prospero cursu nauis, sed sem-
 per de incitatione et ruina in perniciem vsurpatur. φέρεσθαι au-
 tem de cursu prospero.

268. I. ἐκ ἀφαιρέσεως] sententiam horum verborum non
 intelligo. non auferes? quem alloquitur? et quem magistrum?
 et cuius rei instrumento non auferes? Num surditate. cur non
 potius ἐκ ἀφαιρέσεως ἢ κωφότητος τὸν διδάσκαλον. non impedisset surdi-
 tas Calliopam, quominus Homerum oculis bene valentem doce-
 ret. Ergone surditas maius malum est coecitate? Quae por-
 tentosa ratio demonstrandi.

271. I. f. τήρησον ἐν ἀδιάφορον.

272. vlt. f. τὰτε ἐνέδει.

276. 5. 1. ὡς προσβολή in nominatio.

11. f. πηγάη, τίνες αἱ γενέσεις.

278. 5. post λάθαρμεν videtur ὑπεκδράντες deesse, aut ὑπαλύξαντες.

279. 6. malim in superlativo ἀχρειότατον.

281. 2. lego ἀπόση (fine ε finali) nam est sec. perf. conjunct. aor. I. in medio, non in actiuo. non ἀπωθεῖν, sed ἀπωθεῖσθαι vsurpatur.

284. 4. aut κη' est delendum, aut deest aliquid. e. c. κη' τῆν βάλησιν, κη' τὴν τέχνην.

5. f. τίνας συμφυεῖς κη' ἀναγκαίως (in aduerbio) ἐπομένας.

285. pen. malim γενέσεων in plur.

286. 2. malim διὰ τὸν γῆς θάνατον, vt διὰ τὸν πυρὸς θάνατον.

288. 1. post κληροχίας colonias videtur deesse δεῦρο καταπέμψας.

3. post σώμασιν deest προσηκόντως ἐβέλετο. voluit, vt animanti cuique sua viuendi ratio esset, conueniens structurae corporis, quo vteretur.

